

להיות טוב. צריך גם להצליח להיות טוב.

★ ★ ★
השוב להיות לבר

דברים תמיד על פחד-הבמה אצל שחקנים. אבל כשאמרתי למורה שלי, לי שטראסברג, "אני לא יודעת מה יש לי, אני קצת עצבנית" היה עונה לי: "ביום שלא תהיי עצבנית יותר — תצטרכי לעזוב את המקצוע. דווקא עצבנות זו, היא המוכיחה את רגישותך."

יש דבר שמעטים מאוד יודעים עליו. זהו המאבק המתמיד שכל שחקן חייב לנהל נגד ביישנותו. יש קול פנימי בתוכנו, ה' אומר לנו עד היכן אנו יכולים ללכת, כי דיוק כמו ילד המשחק והמפסיק לפתע ב' עצמו, כאשר הוא מרחיק לכת. אנשים מתארים לעצמם שדי לעלות על מישטח ה' הסרטה ולעשות מה שיש לעשות. אבל זהו מאבק ממש, שאנחנו חייבים לנהל בתוכנו. אני תמיד הייתי ביישנית חילנית, אני באמת חייבת להיאבק.

שחקן אינו מכונה אדם יוצר הוא קודם כל בן-אדם. ובן-אדם — זה דבר המרגיש, הכואב, עצוב או חולה. כמו כל האנשים היוצרים, הייתי רוצה שתהיה לי קצת יותר שליטה על עצמי. הייתי רוצה שיהיה לי קל לקבל את הוראותיו של הבמאי. כאשר הוא אומר לי: "מיד, דימעה" הייתי רוצה שדימעה זו תיול ושנגמור.

פעם, זלגו שתי דמועות אחרי דימעה הראשונה. כי שאלתי את עצמי: "איך הוא מעז לבקש ממני דימעה לפי הזמנה?"

אתם יודעים מה אמר גיתהו הוא אמר: "הכשרון מתפתח באינטימימות." וזה כל כך נכון. אנשים אינם מתארים לעצמם כמה נחוץ לשחקן להיות לפעמים לבדו. כשמשתח' קים, זה קצת כאילו מרשים לאנשים להשת' תתף למשך רגע קטן בכמה מן הסודות ה' אינטימיים ביותר שלנו. לכן חשוב שנוכל להיות לבד, כשאנו לא על הבמה.

אבל האנשים רודפים אחריך תמיד. כאילו הם באמת רוצים להשתלט על חלק ממך.

עייפות

לא על מה שהינה...

איני יודעת אם הם מרגישים זאת, אבל זה כאילו אמרו לי: "גור... עשי זאת; גור... עשי אחרת."

כאשר נעשית מפורסם, כל אחת מחול' שותף מנופחת למאכסימום. תעשיית הקול' נוע היתה אחת צריכה להתחייס אלינו כמו ש' מתחייסת אתם אלא בנה, שזה עתה ניצל מ' תאונת-דרכים. אבל במקום לאמץ אותנו אל לבו ולנחם אותנו, מעניש אותנו הקולנוע. לכן איננו מעזים אפילו להצטנן. מיד נש' מעות הזעקות: "איך את בנה, שזה עתה להצטנן?" היצרנים יכולים לתפוס לעצמם את כל ה' הצטננויות בעולם, ולבלות את שארית ימי' הם בבית, ליד הטלפון. אבל כשאנחנו ה' שחקנים, נתחזף ונצטנן — זה כבר יותר מדי בשבילם.

אתם יודעים, כשאדם חולה, הוא אינו גאה

(המשך מעמוד 14)

לשובי. אהבתי את הרוח בפני. היא ליטפה את גופי ברוך.

★ ★ ★

"שובי לעירך!"

כשהתחלתי להבין יותר, נוכחתי לדעת שאני משחקת ממשחק מסוכן ושולגברים עוברות בראש כל מיני מחשבות. לא מספיק להם להיות נחמדים. במהרה, הם נעשים נחמדים יותר מדי. הם מצפים תמיד לקבל משהו, בשביל מעט מאוד.

כאשר גדלתי, הייתי מבקרת לעיתים קרור בות בתיאטרון הסיני של גראומן — תיאטר' רון בלוס אנג'לס. שהכוכבים הגדולים של הוליווד מטייעים בו את טביעת-רגליהם וידיהם הערומות, כאשר הם כבר מוכרים כגדולים ומפורסמים. הייתי מניחה את כף רגלי על אחת הטביעות, ואומרת לעצמי: "זה גדול מדי. מיסכנה אחת, זה אף פעם לא יקרה לך" היתה לי הרגשה נורא משונה, ביום בו הטבעתי את כף רגלי על אמת. היה זה היום בו הבנתי שאין דבר בלתי-אפשרי.

קשה להיות שחקנית. אבל אני אוהבת לשחק. ביוחד כשאני מרגישה שמישחקי נכון. אני חושבת שהיה לי תמיד יותר מדי דמיון, מכדי להיות אשת-בית. וחוז' מזה, הייתי צריכה לאכול. נדבר גלויות: מעולם לא החזיק אותי גבר בכספו; תמיד פיר' נסתי את עצמי. לוס אנג'לס היא גם עיר הולדתי, וברגעים הקשים של הקאריירה, כשהיו אומרים לי: "שובי לעירך!" הייתי עונה: "אני נמצאת בעירך!"

★ ★ ★

אני הבלונדית!

אני חושבת שתפסתי לראשונה משמ' אעות היוות מפורסמת, ביום בו חזרתי משדה-התעופה וראיתי לראשונה את שמי באותיות גדולות על חזית של קולנוע. עצרתי את המכונית ואמרתי לעצמי: "אלו' הים! זה לא יתכן! זאת טעות! אבל לנגד עיני, באותיות ניאון ענקיות, ניצנץ השם. הירחתי בלב: "או זהו זה, אני כוכבת!" באולפן עוד היו מזהירים אותי: "אל תקחי את כל העניין ברצינות. שזה לא יעלה לך לראש. את עוד לא כוכב." גם אני הייתי אומרת כך לעצמי, אבל מה לעשות ואותיות הניאון קבעו אחרת?

למען האמת, חזרה בי ההכרה שאני כוכבת או משהו כזה, רק הודות לעת. נאים. הם תמיד היו נעימים ונחמדים אלי. הגב' רים, לא הנשים. הם היו אומרים לי: "את יודעת? את כוכב גדול. הכוכב היחידי!" ואני הייתי אומרת: "כוכב? הם היו מבי' טים בי, כאילו פתאום נטרפה עלי דעת. אני מאמינה באמת שהיו אלה העתונאים, שהבהירו לי, בצורה זו, שאני מפורסמת. כאשר קיבלתי את התפקיד בנבריס אוה' בים בלונדיות, שיחקה גיין ראסל את ה' שחורה ואני את הבלונדית. היא קיבלה 200 אלף דולר עבור חלקה בסרט — ואני 500 לשבוע, אבל לא התלוננתי. בשבילי זה היה סכום אדני. אני צריכה לומר כאן, שגיין ראסל היתה נורא נחמדה אלי בזמן ההסר' טה. הדבר היחידי שלא יכולתי לקבל, היה תא הלבשה פרטי. ואני דווקא רציתי. הייתי אומרת לכל מי שרק שמע אותי: "בכל זאת, זה לא הגיוני. אני הבלונדית והסרט נקרא גברים מעדיפים בלונדיות." אבל הם היו חוזרים ועונים: "אל תשכחי שאינך כוכב." אני הייתי משיבה: "אני לא יודעת מה אני — אבל אני בכל זאת הבלונדית!"

אני חייבת לומר, שאם אני כוכב — הרי שאני חייבת זאת לקהל. הייתי מקבלת דואר בודם אדיר. וכשהייתי מבקרת בקולנוע, לי הצגת-בכורה, היו הבעלים מבקשים תמיד להכיר אותי. לא ידעתי למה. היו רצים ונדחפים לקראתי, ואני הייתי תמיד כביטה אחרי, לראות מי זה המושך תשומת-לב כזאת. הייתי נתקפת פחד-מוות. לפעמים היתה לי הרגשה, שאני סתם עושה צחוק ממישהו, אני לא יודעת מי, אולי מעצמי.

תמיד רציתי לתת לאנשים תמורה מלאה לכספם. כך נהגתי בכל סצינה שבה הופעי' תי. אפילו אם תפקידי היה רק להיכנס לחדר, לומר "שלום", ולהסתלק, התאמצתי לתת כמיטב יכולתי. כמובן יש ימים נור' אים. אותם בהם רובצת עלי האחריות לי' סצינה חשובה מאוד, שעליה מונח הסרט כולו. באותם ימים, בברכי אולפן, הייתי רואה את עוורת-הבית מנקה את הדירה ו' הייתי אומרת לעצמי: "זה מה שהייתי רור' צה לעשות. השאיפות שלי בחיים נעצרות כאן." אני מניחה שכל השחקנים עוברים מדי פעם משברים כאלה, כי לא די לרצות

25-30

נוסות

מבקבוק אחד

מיץ ממותק עסים

כל האסיבות וכל הנסיבות

כי עסים זה עסים

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 26785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ ת"א, פין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.